

A KERT KÖZEPÉN

Különleges állatok kertje

Volt egyszer egy magas kőfal szegélyezte hatalmas kert a különleges állatok számára. Abban a kertben háborítatlanul és nagy békeességben élt együtt a nyávogó kutya, a rőfögő, háromszárnyú sirály, a pöttyös, ciripelő oroszlán és a többi ilyesféle állat.

Egy reggel a különleges állatok arra lettek figyelmesek, hogy van valami a kertjük közepén, ami korábban nem volt ott. Gömbölyű és mozdulatlan. Az állatok óvatosan a közelébe merészkedtek, és megszaglászták. Az új jövevény meg sem moccant.

- Alszik - brekegte a kakas tudálékosan, és pördült egyet a kacsalábán, mint mindig, amikor izgatott volt.

- De mi ez? - kérdezte a denevér mekegve, és közben fel-le ugrott a szemöldöke.

- Ez egy úgynevezett lzé - kelepelt a göndör tigris.

- Szerintem meg egy Miacsuda - cincogta a kardfogú zsiráf.

- Nekem inkább amolyan Hogyishívjáknak tűnik - hápogott a sárga elefánt.

Így vitatkoztak napnyugtáig, míg belefáradtak.

- Az a helyzet - vakkantotta a lassú gepárd -, hogy egyikünk sem tudja, mi a fene ez.

Egy darabig mindenki csak bólogatott. Végül a szögletes mormota törte meg a csendet nyerítve.

- De akkor miért a mi kertünkben alszik?! Semmi keresnivalója itt! Dobjuk ki!

Erre már a zebracsíkos bagoly is megszólalt, természetesen most is brummogva.

- Először nézzetek magatokra, aztán meg a körülöttetek állókra! Ha van, amit még a mi díszes társaságunk sem látott soha, annak egész biztosan különlegesnek kell lennie, és ebben a kertben a helye.

Mind belátták, hogy a bagolynak igaza van. Többet nem foglalkoztak a kert közepére pottyant gumilabdával.